

Volksbelang versus handelsbelang

door Henna Guicherit

Op een zonnige zondagmorgen stap ik tegen tien uur een wel-voorzien, drukbezochte en goed gekoelde supermarkt binnen. Ik waan mij in een middelgrote Amerikaanse stad en niet in een ontwikkelingsland waar de op hol geslagen koers van de Yankee dollar de gemoederen bezighoudt.

Het winkelasortiment bestaat naar mijn inschatting voor slechts 3 procent uit lokaal gefabriceerde producten. Mijn idee om op onderzoek uit te gaan was ingegeven door een zakje met stukjes manja die helemaal uit Vietnam in de freezer van een winkel aan de Gongrijpstraat was beland. Schuin tegenover die winkel is een stand waar er manja’s worden verkocht. Van verbazing vergat ik de stukjes te tellen die voor SRD 11 te koop waren.

Lopend langs de schappen dwalen mijn gedachten naar de periode van crisis en het Struktureel Aanpassingsprogramma (SAP) in de jaren tachtig en negentig. Toen stonden deze er verlaten bij. Staat dit ons weer te wachten?

Zal onze president in navolging van zijn collega van Venezuela straks bui-

tenlandse machten ook nog beschuldigen van tekort aan wc-papier? Op de Centrale Markt konden wij toen smalle stroken wc-papier kopen van door mid-den gesneden rollen.

Thuis waren wij blij met bakkerij Hagens waar wij dagelijks een zakje met zes droge bruine puntjes konden halen. Dat er gebrek aan bakkersvet was, haalde je niet uit de krant, je proefde het.

Blij was je met die gesmokkelde zak Guyanese bruine suiker die, tijdens het kookproces voor de wekelijkse liter stroop, alsmar zwarter werd terwijl het vuil schuimend boven kwam drijven. Een scheutje melk deed dan wonderen. Die melk haalde je zaterdagmorgen vroeg bij boer Van Ravenswaay en van het vet maakten we een soort boter en experimenteerden met stremsel in de hoop op een plakje kaas voor die droge puntjes.

Tijd om in de rij te staan voor spijsolie hadden we niet; kippenvel was het alternatief. En als we met onze wekelijkse bon voor de gerantsoeneerde gasoline bij de service station gelijk een flesje Teepool konden kopen, dan wasten we daarmee niet de auto maar onze kleren.

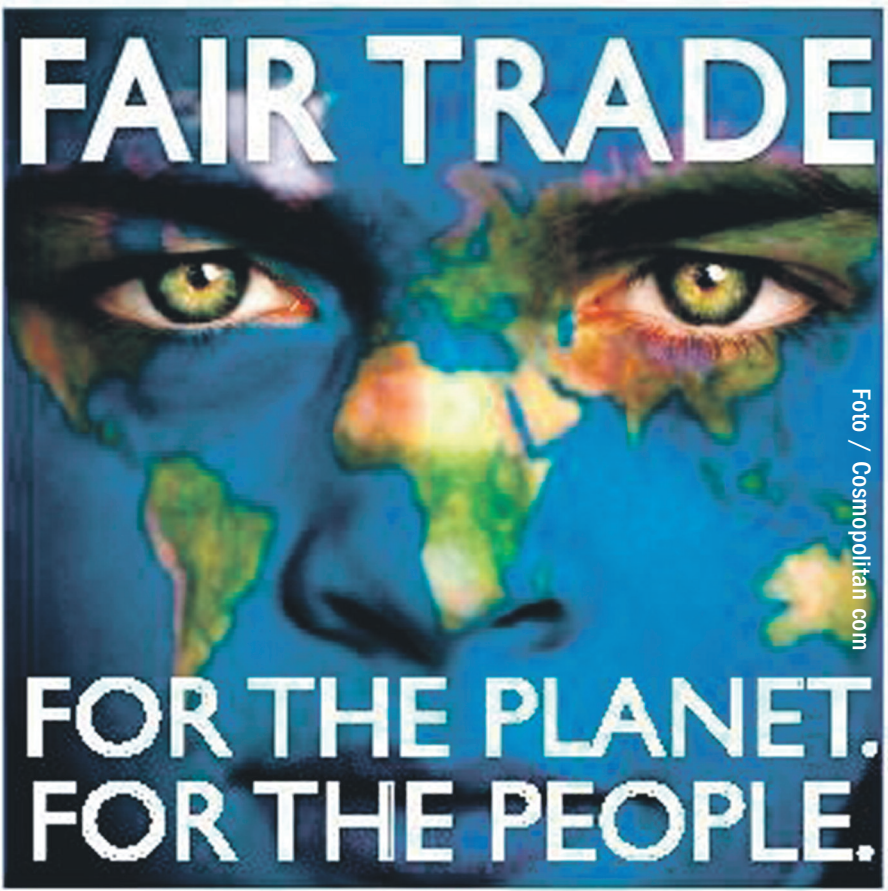
Terwijl Bisschop Karel Choennie op deze zonnige morgen onder grote belangstelling en schitterende afwezigheid van regeringsvertegenwoordigers, plechtig wordt ingewijd, struin ik door die rijkelijk voorziene supermarkt en inspecteer als Inspector Gadget de schappen. Op het enige stukje papier in mijn tas, een bon van het pompstation, noteer ik, schrikt u niet, onder meer bronwater uit Noorwegen en Nederland, mineraalwater uit Duitsland en België, Coca-Cola uit de VS, België en het Caribisch Gebied. En zelfs kokoswater uit Thailand. Zo ook een kwart liter fruit ontbijt uit Nederland voor SRD 19,50. Na de spinazie en soepgroente zijn daar de slagroomtaarten en zelfs

waterijsjes uit het land van de voormalige kolonisator. Honing komt uit Duitsland, China en de Verenigde Staten. Ik sta nog even stil bij de bedjes voor huisdieren en puppy’s die helemaal uit China zijn gehaald en eindig met een triest gevoel voor een grote vrieskast vol Amerikaanse choco crust ice cream cakes. Om niet depressief te worden heb ik de buitenlandse merken bier, jam, pindakaas en wasmiddelen uit een reeks landen niet meer geteld.

Het is goed mis met ons monetair-, import- en productiebeleid en meer nog met ons vertrouwen in eigen kunnen, mompel ik in mezelf. Hoeveel arme vrouwen in ons land verdienen niet wat extra’s door de verkoop van waterijsjes. Waarom laten wij ze nu concurreren met de grootschalige producenten uit de rijke landen? Zijn onze keksi, boyo en viadoe niet goed genoeg? Waarom bier van overal importeren terwijl Parbo bier door eenieder gedronken wordt. In plaats van cassavameel toe te voegen aan broodmeel en hiermee de ontgoochelde cassavetelers blij maken wordt er ook brood geïmporteerd. We importeren zelfs bezemstelen en saté-stokjes.

Cultuuromslag

Zijn wij ons er wel van bewust dat wij de rijke landen rijk maken en ons zelf steeds armer? Die landen worden rijk door de import van onze grondstoffen waarvan zij, niet wij, de prijs bepalen. De winsten van de multinationals komen voor het grootste deel niet bij ons terecht. En terwijl wij steeds minder ontvangen voor onze grondstoffen, betalen wij steeds meer voor de industriële producten die we importeren. Terwijl de winsten naar Europa en Amerika vloeien zijn de sociale en ecologische kosten voor ons. De liberalisering van de handel en het kapitaalsverkeer, die landen als Suriname wel door de

strot lijkt geduwd, maakt het van kwaad tot erger. Om te voldoen aan de eisen van de WTO en te integreren in het internationale handelssysteem moeten er kapitalen worden uitgegeven. Onder het mom van het bevorderen van vrijhandel worden gunstige voorwaarden gecreëerd voor het bedrijfsleven uit Europa en de Verenigde Staten. Goed bekeken komt het er op neer dat er sprake is van omgekeerde ontwikkelingshulp. Als het de landen in het noorden voor hun industriële ontwikkeling uitkomt, voeren ze wel een protectionistisch beleid. Maar wij moeten onze grenzen wel openen voor al hun producten. Dat is niet in ons belang. En hiermee maken wij ons nationaal belang ondergeschikt.

En terwijl ik de koude supermarkt uitloop en plaats neem in mijn door de zon verhitte auto wil ik niets meer

horen van handels-verdragen. Ik wil dat er alleen nog maar geïmporteerd wordt en dollars beschikbaar worden gesteld voor de basisbehoeften die wij echt heel hard nodig hebben en niet zelf kunnen produceren. Het is toch te gek voor woorden dat dialyse-patiënten niet de kwaliteitszorg kunnen krijgen die ze nodig hebben terwijl onze schaarse dollars gebruikt worden om de meest onzinnige producten te importeren.

De minister van Handel en Industrie geef ik het advies om met de meeste spoed aan tafel te gaan met vertegenwoordigers van het bedrijfsleven, vakbeweging en ‘Civil Society’ om te komen tot een witte en een zwarte importlijst. Voor welke producten moeten er dollars worden vrijgemaakt en voor welke niet. Laten wij handelen in het belang van het volk en niet in het handelsbelang.-.

De Vaders

Tekst & beeld: Carla Bakboord

In de afgelopen twee decennia is de rol van vaders regelmatig bediscussieerd in zowel de wetenschap als in dagelijkse gesprekken. Mij valt het op dat vaders in toenemende mate bereid zijn de dingen te doen die typisch tot de moederrol behoren. Zo zie ik vaders lopen achter de kinderwagen, kinderen hun haren kammen, pap klaar-maken voor de baby en hen voeden. Daarnaast zie ik ze gezellige uitstapjes met hun kinderen maken.

Zo amuseer ik mij elke zaterdagochtend tijdens mijn ontbijt in Combé Bazaar, met vaders die met hun kinderen bezig zijn. Ze spreken af met hun vrienden en kinderen om gezamenlijk onder het genot van een broodje te praten over allerlei onderwerpen. De kinderen worden goed verzorgd. Pa helpt hen netjes eten. Hij neemt ze op schoot en geeft ze hapjes als blijkt dat ze afgeleid worden, omdat ze met andere kinderen willen spelen. Hij schaamt zich totaal niet om publiekelijk zijn zonen en dochters te omhelzen. Geen stoere acties en geen stoere praatjes. Maar mannen die het klaar-blijkelijk heerlijk vinden zichzelf te kunnen zijn in

de ‘nieuwe’ vaderrol. Zij kunnen als voorbeeld dienen voor al die mannen die bang zijn dat ze hun mannelijkheid zullen verliezen, wanneer zij zich de typische moederrol ook eigen maken.

Rol vaders in ontwikkeling

De wetenschap houdt zich al geruime tijd bezig met onderzoek naar de verschillende rollen van mannen en vrouwen binnen het gezin. Twintig jaar geleden werd door, in het bijzonder, ontwikkelingspsychologen betwijfeld of vaders wel een belangrijke rol speelden in het vormgeven en ontwikkelen van hun kinderen en voornamelijk hun dochters. De simplistische opvatting was dat vaders een eendimensionale rol hierin vervulden. In vroegere tijden werd de rol van de vader namelijk gezien als de almachtige patriarch, die een enorme macht uitoefende over zijn gezin. Volgens de algemeen heersende opvatting was de vader verantwoordelijk voor het bijbrengen van waarden die ontleend zijn aan de Bijbel.

Interessant is het hoe de industrialisatie een belangrijke factor bleek te zijn voor verandering van die rol. De vaderrol is toen verschoven naar kostwinning en economisch levensonderhoud van het gezin. Later zien we dat veel mannen niet meer goed voor hun gezin kunnen zorgen. Wetenschappers gaven de toenmalige economische depressie als verklaring hiervoor. Vervolgens karakteriseerden zij de vaders nu als model voor hun zonen. Aan de hand van dit model uitten critici echter hun bezorgdheid over het feit dat veel mannen geen goed voorbeeld waren voor hun zonen. En worden mannen in de twintigste eeuw gestimuleerd zich met hun kinderen bezig te houden. Na de feministische en wetenschappelijke kritiek op mannelijkheid en vrouwelijkheid ontstaat er eind jaren zeventig het

nieuwe denkbeeld; de moderne koesterende vader die een actieve rol speelt in het leven van zijn kinderen. Toch blijft het kostwinnerschap de centrale rol vervullen voor vaderschap in diverse groepen van de samenleving.

Ondersteuning en betrokkenheid

Onderzoek van de afgelopen twintig jaar wijst uit dat de rol van vaders van invloed is op de vorming en ontwikkeling van hun kinderen. Ook hun rol als bron van emotionele en concrete steun aan andere, en voornamelijk aan die van de moeder, die voor de directe zorg bij kinderen zijn betrokken, is van invloed. Daar staan heel wat mannen onvoldoende bij stil. Wanneer de vader het gezin emotioneel ondersteunt, zal dit volgens wetenschappers meestal de kwaliteit van de moeder-kindrelatie versterken. Wanneer een vader weinig steun geeft en er zijn veel conflicten in de relatie heeft dit nadelige gevolgen voor het kind.

Ik heb er vaker over geschreven hoe conflicten tussen ouders kunnen uitmonden in geweld, en dat kinderen daar vaak de dupe van worden. Maar gelukkig geven veel vaders wel steun. Die ervaring heb ik zelf ook met mijn vader gehad. Het respect dat hij voor mijn moeder had, werd ons ook met de paplepel ingegoten. Zo vond hij het meer dan normaal dat wij deden wat mijn moeder van ons verlangde. Het was voor mij een vanzelfsprekendheid die ik met heel veel plezier en liefde voor haar deed. En wanneer wij geconfronteerd raakten met minder leuke gebeurtenissen, gaf hij ons de volledige ondersteuning. Een bijzondere man voor wie rechtvaardigheid het hoogste goed was.

Ook Rashied Vrede, vader van twee jongens, bemoedigt zijn kinderen en vindt het een leuke bezigheid om samen met hen dingen te doen. “Als mijn jongens op school bijvoorbeeld geplaagd worden door de grotere jongens, vertellen zij mij dat. Ik luister naar ze en pep ze op. Het is voor mij de normaalste zaak van de wereld om als vader betrokken te zijn in het leven van

mijn kinderen. Ik hou er juist van om de gangbare dingen met hen samen te doen. De jongens doen ook mee met tafeldekken en eten voorbereiden. We koken samen, maken het huis schoon, wassen de auto, ruimen de tuin op en planten en plukken de groenten. Kinderen zijn één en al liefde. Zij maken een belangrijk en rijk deel uit van mijn leven.” De betrokkenheid van de vader bij huishoudelijk werk is een voorbeeld voor hun kinderen. Het is een gedragsmodel dat zij kunnen navolgen of vermijden.

Ook directe interactie speelt een belangrijke rol bij de vorming en ontwikkeling van kinderen. Zo meent Fabian Doorson, vader van een dochter, dat zijn dochter het Sranan heel goed beheerst omdat ze het van hem heeft geleerd. “Er zijn vele ouders die onze taal ruw vinden en zeggen dat het niet past bij een meisje. Wel, mijn dochter krijgt de opleiding van haar papa. Hoewel wij niet op één adres wonen, maak ik ruimte vrij om op de hoogte te zijn van alle ontwikkelingen op school. En wanneer zij weekends bij mij is, hebben wij *quality time*. Ik heb een heel goede verstandhouding met haar moeder. Onze dochter staat centraal. En ik doe mijn uiterste best om alles wat in mijn vermogen is, te doen voor die kleine.”-.

Boven: De vaders Rashied Sijlbing (l) en Ishan Kortram (r); linksonder: Vader Rashied Vrede; rechtsonder: De vaders Fabian Doorson (l) en Gersom Uden (r).-

De rubriek ‘Genderoptiek’ is één van de middelen van het Women’s Rights Centre om gendergelijkheid en gendergelijkwaardigheid te bevorderen, vrouwenrechten te bepleiten en alle vormen van geweld tegen vrouwen uit te bannen. Deze pagina komt tot stand onder auspiciën van het Women’s Rights Centre (WRC).

Redactie en samenstelling:
Carla Bakboord MSc. en Drs. Henna Guicherit
wrcsur@hotmail.com
Opmaak: Othniël Moertamat